

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 149/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. marca 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Erikom Šablatúrom, Holíčska 13, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 16 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 473/2012 a jeho rozsudkom z 26. novembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júna 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva garantujúceho zákaz mučenia a krutého neľudského či ponižujúceho zaobchádzania alebo trestu podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 473/2012 z 26. novembra 2013 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania na Okresnom súde Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v procesnej pozícii žalobcu, v ktorom sa domáhal

zaplatenia 20 000 € z titulu nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu príslušníkov Policajného zboru v súvislosti s prejednaním jeho priestupku. Okresný súd v uvedenej veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 12 C 23/2012 zo 4. októbra 2012 tak, že návrh sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ proti označenému rozsudku okresného súdu podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny. Sťažovateľ proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol uznesením sp. zn. 5 Cdo 131/2014 z 13. apríla 2016.

3. Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu skutkovo a právne argumentuje v neprospech právnych záverov okresného súdu a krajského súdu v uvedenej veci a domnieva sa, že jeho vec bola nesprávne právne posúdená prvostupňovým, ako aj odvolacím súdom, pričom podstata jeho argumentácie spočíva v tom, že bol krivo obvinený z priestupku a následne aj v správnom konaní príslušnými orgánmi nespravodlivo uznaný za vinného. Nezákonnosť správneho konania o priestupku odvodzuje od skutočnosti, že „*najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa 13.05.2014, č.k.: 1 Sžd/208/2013 rozhodnutie Krajského riaditeľstva PZ-KDI č. KRP-P-DI-BCP-34/2011-42 zo dňa 24.05.2011 zrušil a vec odporcovi vrátil na ďalšie konanie.*“ V dôsledku uvedených skutočností mal sťažovateľ za to, že jeho žaloba na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000 € bola podaná dôvodne. Sťažovateľ namieta, že okresný súd „*na pojednávaniach nevykonával podľa § 120 ods. 1, § 122, §123, §129 ods. 1 O.s.p. navrhnuté listinné dôkazy, ktorým (ne) konaním bolo zmarené dôkazné bremeno, ktoré mal v spore uniesť sťažovateľ.*“

Sťažovateľ ďalej porušenie svojich označených práv v sťažnosti odôvodnil takto:

„... *porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR vidí v tom, že Krajský súd v Bratislave ako aj Okresný súd Bratislava V neochránili jeho právo na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci konaním príslušníkov PZ, ktorí zasahovali proti nemu...*

... *Porušenie práva sťažovateľa uvedeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR je v tom, že konanie vedené na Krajskom súde v Bratislave ako aj dovolacie konanie na Najvyššom súde SR bolo v oboch prípadoch postihnuté dvojročnou nečinnosťou súdov...*

... Sťažovateľ ďalej namieta porušenie ústavného práva uvedeného v čl. 16 ods. 2 Ústavy SR, ktoré bolo spôsobené konaním príslušníkov PZ, konaním prvostupňového súdu ako aj konaním odvolacieho súdu, ktoré vystupovali voči sťažovateľovi z pozície silnejšieho a dopúšťali sa pritom nezákonnosti, doslova ho šikanovali a upierali mu právo na obhajobu.“

4. Sťažovateľ na základe uvedeného vyslovuje presvedčenie, že postupom a napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k zásahu do jeho základných práv, preto žiada rozhodnúť nálezom, v ktorom ústavný súd vysloví porušenie jeho označených práv postupom krajského súdu a jeho napadnutým rozsudkom, napadnutý rozsudok krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie, prikáže mu konať bez zbytočných prietahov a sťažovateľovi prizná finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €, ako aj náhradu trov konania.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu teda nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenejšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

8. Dôvodom odmietnutia návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

9. Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv postupom a napadnutým rozsudkom krajského súdu, ústavný súd vzhľadom na charakter námietok sťažovateľa v úvode konštatuje, že ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je ani zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia

ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

10. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd ďalej konštatuje, že námietky sťažovateľa, ktoré smerujú k nesprávnemu právnemu posúdeniu jeho nároku postupom a napadnutým rozsudkom krajského súdu v dôsledku údajne nesprávne vykonaného dokazovania, pričom sťažovateľ zároveň brojí proti odôvodneniu napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré považuje za nedostatočné a arbitrárne, nemajú ústavnoprávny charakter.

11. Ústavný súd napriek uvedenému po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu vrátane sťažovateľom prezentovaných nosných úvah konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, pričom jeho úvahy vychádzajú z rozhodujúcich skutočností. V okolnostiach posudzovanej veci krajský súd v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku uviedol:

„... navrhovateľ svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňoval poukazom na prípad [REDAKOVANÉ], ktorej bola priznaná nemajetková za nezákonný odposluch telefónu políciou, avšak samotným poukazom na tento prípad nie je žiadnym spôsobom preukázané aká škoda alebo nemajetková ujma vznikla navrhovateľovi v danom prípade a čom spočíva a aká je jej výška. Ďalej navrhovateľ tvrdil že mu hrozí pokuta a zápis do karty vodiča za spáchanie priestupku, ktorý nespáchal a za skutok ktorý nebol priestupkom. Vykonaným dokazovaním však bolo preukázané, že v priestupkovom konaní bol navrhovateľ uznaný vinným zo spáchania priestupku, ktorý mu bol kladený za vinu a bola mu uložená pokuta 150,- €, pričom rozhodnutie prvostupňového orgánu bolo potvrdené rozhodnutím odvolacieho orgánu, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 02.06.2011. (V čase vyhlásenia rozsudku krajského súdu, najvyšší súd rozhodnutie

Krajského riaditeľstva PZ-KDI č. KRP-P-DI-BCP-34/2011-42 zo dňa 24.05.2011 v priestupkovom konaní ešte nezrušil, pozn.) Vecnú správnosť rozhodnutí vydaných v priestupkovom konaní, ktoré navrhovateľ napáda a považuje za nesprávne, nemožno však preskúmať v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy a navrhovateľ nepreukázal, že by tieto rozhodnutia boli zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, čo je zákonnou podmienkou pre uplatnenie práva na náhradu škody nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. Vzhľadom na nesplnenie tejto základnej podmienky, ktorou je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom, a vzhľadom na to, že v tomto konaní súd nemôže preskúmať správnosť týchto rozhodnutí nemožno vykonávať dôkazy sťažovateľom navrhnuté a to fotografie z policajného videozáznamu, priestupkový spis [REDAKOVANÉ], a ďalšie listinné dôkazy, ktoré navrhovateľ navrhol za účelom preukázania nesprávnosti a nezákonnosti vydaných rozhodnutí, ktorými bol uznaný zo spáchania priestupku a bola mu uložená pokuta, keď tieto rozhodnutia neboli zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom Navrhovateľom navrhnuté dôkazy aj odvolací súd posúdil ako nadbytočné a dospel k záveru, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď tieto ďalšie dôkazy nevykonal, pretože nie sú spôsobilé preukázať skutočnosti právne významné pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy, pretože sa týkajú rozhodnutí vydaných v priestupkovom konaní, ktoré súd v tomto konaní nie je oprávnený zrušiť alebo zmeniť. Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že postupom príslušníkov Policajného zboru bola dehonestovaná jeho česť, dôstojnosť a dobré meno, že v dôsledku ich konania sa u neho vzbudil pocit menejcennosti frustrácie a stal sa terčom posmechu v okruhu svojej rodiny, o týchto skutočnostiach navrhovateľ nepredložil ani nenavrhol vykonať žiaden dôkaz, a to ani listinný, napr. lekársku správu a nenavrhol ani vypočuť žiadnych svedkov na tieto okolnosti. Taktiež nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu za účelom preukázania výšky nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom príslušníkov Policajného zboru ...“

12. Tieto úvahy krajského súdu považuje ústavný súd za sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnutý rozsudok krajského súdu náležite odôvodnený.

13. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľom prezentované tvrdenia, jeho úsudky a ním predstretý právny záver, ku ktorému v primerane podrobnej argumentácii zdôvodnil svoje úvahy opierajúc sa rozhodné skutočnosti relevantné pre rozhodnutie o uplatnenom nároku. Ústavný súd sa teda z obsahu napadnutého rozhodnutia krajského súdu presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že v tomto ohľade sťažovateľ dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti jeho právnej veci, závery krajského súdu sú logické, vychádzajúce zo skutkových okolností veci a relevantných právnych noriem, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (m. m. I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Na tomto konštatovaní nemení nič ani tá skutočnosť, že podľa tvrdenia sťažovateľa bolo rozhodnutie správneho orgánu o uložení pokuty v priestupkovom konaní neskôr rozsudkom najvyššieho súdu zrušené a vec bola vrátená na nové konanie. Tieto skutočnosti sa týkajú skutkového stavu veci, ktorý však ústavný súd zásadne nepreskúmava.

14. Ústavný súd zhodne s Európskym súdom pre ľudské (ďalej len „ESLP“) práva neskúma, či dôvody uvedené v rozhodnutí sú vecne správne (VandeHurk c. Holandsko z 19. 4. 1994, séria A, č. 229, § 61, správa Európskej komisie pre ľudské práva vo veci Fouquet c. Francúzsko, recueil I/1996, s. 29). Je vecou ústavnej zodpovednosti celej sústavy všeobecných súdov, aby chránili zákonnosť spôsobom, ktorý je vecne správny, primerane odôvodnený a nie je arbitrárny. Ústavný súd však vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody. Keďže ale ústavný súd v prípade napadnutého rozsudku krajského súdu prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti nezistil, nepovažoval v danom prípade argumentáciu sťažovateľa za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné napadnuté rozhodnutie krajského súdu hodnotiť ako ústavne neakceptovateľné a neudržateľné.

15. V súvislosti so sťažovateľom deklarovanej prejavom nespokojnosti s napadnutým rozsudkom krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (m. m. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

16. Na podporu svojich záverov ústavný súd poukazuje aj na to, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Rovnako EŠLP judikoval, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (GarcíaRuiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra EŠLP však nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

17. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že v rámci predbežného prerokovania veci dospel k záveru o nedostatku relevantnej súvislosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal, a označeným základným právom sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

18. Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v napadnutom konaní, ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

19. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je považovaná sťažnosť za zjavne neopodstatnenú vtedy, ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

20. Keďže napadnuté konanie krajského súdu bolo prima facie právoplatne skončené ešte pred dorúčením tejto sťažnosti ústavnému súdu, nie je možné tvrdiť, že v čase podania tejto sťažnosti dochádzalo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušovaniu označeného základného práva sťažovateľa v napadnutom konaní.

21. Vzhľadom na uvedené skutočnosti vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd sťažnosť sťažovateľa posúdil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej

predbežnom prerokovaní odmietol (obdobne napr. II. ÚS 24/06, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 300/08).

22. Pokiaľ sťažovateľ namietal aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 16 ods. 2 ústavy, v zmysle ktorého nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu v súvislosti s napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na predmet konania pred krajským súdom (návrh na priznanie nemajetkovej ujmy, pozn.), nedostatok zmysluplnej argumentácie v sťažnosti a zistenie ústavného súdu, že napadnutý rozsudok nemožno považovať za arbitrárny, svojvoľný alebo za taký, ktorý by popieral účel a zmysel právnej úpravy, nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením označeného základného práva sťažovateľa hmotnej povahy podľa čl. 16 ods. 2 ústavy a napadnutým rozsudkom krajského súdu a jeho postupom, preto aj túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

23. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa (zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu, vrátenie veci na ďalšie konanie, vyslovenie príkazu konať bez zbytočných prietáhov a priznanie nemajetkovej ujmy a náhrady trov konania) v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2017